

8.8
Kristýna Jandová

Jsem žákyně 8.ročníku Základní školy Mendelova na Praze 4 a v rámci preventivního programu máme možnost pravidelně se zúčastňovat různých besed, exkurzí. Letos jsme mimo jiné navštívili internátní školku v Čimicích, kde vyrůstají děti, jejichž rodiče se o ně nedokážou, nebo nemohou postarat. Většinou jsou to děti lidí závislých na alkoholu či drogách.

Když jsme přijeli na místo, kousek od autobusové zastávky stál moderní dům s pěkným hřištěm. Já i moji spolužáci jsme se už těšili, že si pohrajeme s dětmi a den nám pěkně uteče. Po příchodu dovnitř však na mě dýchla nepříjemná atmosféra pachu ústavu, kterou ještě více přehlušil pocit bezmoci, když jsem uviděla zde žijící děti. Bylo mi jich strašně líto. Mé pocity byly velmi smíšené. I když děti měly k dispozici příjemné prostředí a spoustu hraček, pořád jsem z toho byla naměkko. Viděla jsem, že nejen já, ale i ostatní spolužáci mají co dělat, aby udrželi slzy. Nejdřív jsme si s dětmi hráli, povídali si a měli tak možnost je trochu více poznat. Později děti odešly na svačinku a pro nás si přišla hlavní vychovatelka, která nás provedla po zařízení. Přitom nám vyprávěla o nelehkých osudech některých dětí, se kterými se tu setkala. Moc se mi neulevilo.

Tyto děti prostě nemají domov, místo, kde by se cítily bezpečně. I ptáci v přírodě dokážou připravit hnízdo pro svá mláďata na rozdíl od některých lidí.

Všem těm dětem chybí mateřská láska, kterou jim vychovatelky, přes veškerou snahu, nikdy nemohou poskytnout. Přišlo mi to dost nespravedlivé, když já sama si svých rodičů občas nevážím. V tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc je mám ráda.

Celkově se mi návštěva školky vlastně nelíbila. Těch dětí mi bylo příliš líto. Cítila jsem velkou zoufalost nad jejich dalšími osudy. Neustále jsem nad nimi musela přemýšlet a stále jsem je měla před očima. Každé zvlášť a všechny zároveň.

Chvillemi jsem si připadala jako někde v „zoo“ nebo na výstavě.

Sledovala jsem život „za plotem“ a nemohla pomoci.

Byl snad princip návštěvy takový, abychom si uvědomili, co všechno máme? Měli jsme pochopit, že přivést dítě na svět je velký závazek? Víím, že se budu snažit žít tak, abychom ani já ani moje děti v budoucnosti nikdy nevkročily do takového zařízení, které je sice bohužel velmi potřebné, ale pokud by na světě žilo více zodpovědných lidí, mohlo by být nepotřebné.